



Interview

“Koinonia heeft een eigen sfeer en geest. Je kunt het niet met een andere vereniging vergelijken.”

Het interview met mevrouw Freeke vindt plaats in haar huiskamer op De Haar in Lienden, voor veel (oud-)Koinonia-bezoekers een plaats vol herinneringen. Immers, gedurende vele jaren was ieder die wilde welkom bij de familie Freeke om na te praten over de lezing of wat er ook aan de orde werd gesteld. Mevrouw Freeke en haar dochters, bijgestaan door hulpvaardige dames, zorgden dan voor koffie of thee en broodjes.

Wilt u ons iets vertellen over de beginjaren van Koinonia?

Mevrouw Freeke vertelt dat haar man en zij in die tijd een opgroeiend gezin hadden met kinderen in de middelbare schoolleeftijd. Om voor hen en hun leeftijdgenoten, juist in deze zo moeilijke tijd, te zorgen voor een mogelijkheid om samen te komen en van elkaar en anderen te leren in een goede en open sfeer, is Koinonia opgericht. “Wij moeten eigenlijk wat voor de jeugd doen wat verantwoord is,” zei meneer Freeke. Nadat vader en moeder daar samen over gesproken hadden, heeft hij contact opgenomen met de heren De Ruijter, Den Ouden, Van der Ende en Verbeek om te zien of de oprichting van zo’n vereniging tot de mogelijkheden behoorde. Dat bleek het geval en zo is Koinonia opgericht.

Gevraagd naar haar rol bij de oprichting van Koinonia zegt mevrouw Freeke: “Ik deed wel mee, maar mijn man deed het. Wij hebben het wel steeds samen besproken.”

Na enig doorvragen vertelt ze dat ze ook een stimulerende rol had, “maar mijn man voerde het uit.”

Veel bestuursvergaderingen vonden op De Haar plaats. De eerste bijeenkomsten van Koinonia waren in verenigingsgebouw De Open Deur, waar de bijeenkomsten nog steeds plaatsvinden. Af en toe was de christelijke school in Lienden uitvalsbasis.

Het vergadertijdstip was op zaterdagmiddag: “Mijn man wilde het niet op zaterdagavond doen. Hij wilde de kinderen niet uit de gezinnen halen. De gezinnen moeten bij elkaar blijven, zo was zijn mening.”

Belangrijk was, naast de onderlinge contacten, het gezamenlijk spreken en nadenken over allerlei (kerk)historische en actuele onderwerpen. De jongelui moesten elk een onderwerp houden, dat vervolgens werd besproken. Dat is nu anders: “Heel frappant eigenlijk,” zo merkt mevrouw Freeke op, “Koinonia is opgericht voor jongeren, nu komen er meest ouderen.”

Wat was de kerkelijke achtergrond van Koinonia?

Hierover is mevrouw Freeke heel stellig: “Koinonia gaat niet uit van één kerk. Daar was mijn man heel erg op tegen. Hij was interkerkelijk gericht. Het interkerkelijke is eigenlijk de grondslag van Koinonia geweest. Ik ben zelf eigenlijk ook door mijn moeder interkerkelijk opgevoed.”

Vrijwel elke bijeenkomst van Koinonia was u er.

“Ja, het hele jaar was ingepland. Met de voorbereiding van een bijeenkomst was ik de hele week bezig. Cake bakken, voor broodjes en beleg zorgen. En ook andere dingen: wat er te regelen viel, dat deed ik. Mijn man liet het regelen aan mij over. Ik voelde me er ook verantwoordelijk voor.”

Op de vraag hoe zij dat zoveel jaren op kon brengen, zegt mevrouw Freeke: “Ik vond het heel belangrijk voor onze kinderen.”

Nog steeds is mevrouw Freeke een trouw bezoeker van Koinonia. “Ja, maar ik kan het niet meer zoals vroeger. Maar Corine neemt me veel werk uit handen. Zij zorgt voor cake en andere dingen.

Koinonia heeft ook een eigen sfeer en geest. Je kunt het niet met een andere vereniging vergelijken. De lezingen vind ik vaak heel waardevol. Ik kan niet alles meer onthouden, maar de sfeer blijft hangen. De sfeer, ik denk dat dat het hem doet.”

Op de vraag of ze wil proberen die sfeer in woorden te vatten, antwoordt mevrouw Freeke dat dat eigenlijk niet kan. Ze wijst op het interkerkelijk karakter. “Mensen accepteren er elkaar zoals ze zijn. Dat vind ik ook het mooie.”

Dat zei hij altijd: “We moeten de jongeren iets meegeven voor het leven.”

Uw man was altijd de voorzitter van Koinonia.

“Ja, mijn man was in de jeugd geïnteresseerd, ook hun geestelijk welzijn ging hem ter harte. Dat zei hij altijd: “We moeten de jongeren iets meegeven voor het leven.”

Mijn man wist ontzettend veel. Hij las altijd en kon ook onthouden wat hij las. Hij was breed georiënteerd, had ook een vader die breed geïnteresseerd was. Mijn man had inhoud, hij gaf ook inhoud mee. Het verbaasde me vaak: als er een vraag was, wist hij een antwoord.”

Vindt u dat er veel is veranderd?

Afgezien van de gemiddelde leeftijd van de bezoekers, vindt mevrouw Freeke: “Het is wel hetzelfde gebleven. Het voorziet nog steeds in een bepaalde behoefte. De mensen genieten van de prachtige lezingen. Ik vind het altijd inhoudsvol en ik ben blij dat het nog steeds bestaat. Welke vereniging – en dit met een glimlach – en dan zo één, bestaat nog na vijftientig jaar? “

Heeft u nog een wens voor Koinonia?

“Dat het zo mag blijven gaan als het nu is. De sfeer en ook dat alles gezamenlijk gaat, ook in het bestuur.”